

kot sveča stopam proti šoli in bijem z dežnikom ob tla; toliko, da se v prahu niso iskre kazale. Ali joj nesreče! Preveč sem bil ob tla in polomil sem dežnik. Doma je bila potem huda ura.

Vzel sem v roke nož in poleno in v par dneh sem naredil dolgo leseno sabljo. Tudi majhen cof sem ji privezal ob ročaju in konec sablje sem okoval s plehom, pa sem bil zopet vojak.

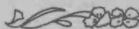
Vsa vas je bila polna moje sablje, zakaj kamor sem šel, je šla sablja z menoj. Še v postelji je počivala vedno zraven mene. Torej sem bil res vojak ponoči in podnevu.

Petrinov Jože je že delj časa kuhal jezo nad menoj. Ko grem nekega dne v domačo prodajalno, me sreča Jože na potu; jeza mu zavre, Jože steče za menoj, jaz pa — sramota za vojaka! — pred njim, kolikor so dale noge.

Nesreča ne pride nikoli sama. Tudi takrat ni. Ko tečem in bežim pred Jožetom in njegovo jezo, zaplete se mi sablja med noge, ker sem jo pozabil držati, in jaz padem na cesto, da se mi je trikrat posvetilo v glavi.

Precej krvi sem takrat izgubil. S tisto krvjo so pa tudi izgubile vse moje želje po dolgi sablji.

J. E. Bogcmil.

Anica in njena muca.

Anica je bila pridna in marljiva deklica; rada je pomagala svoji mamici; karkoli ji je bilo ukazano, je vestno in natanko izvršila. Najbolj pa jo je veselilo, da je smela vsako jutro, vsak opoldan in vsak večer postreči snažni muci s svežim mlekom. Kadar je mati molzla lepo sivko, je Anica sedela na hlevskem praču in željno pričakovala konca. Ko je namreč mamica pomolzla, je vselej dobila prvi porcijon svežega in toplega mleka Anica, da nasiti svojo mucu. Samoobsebi pa je umevno, da je vladalo med mucu in Anico največje prijateljstvo, zakaj muca je bila

Anici za veliko ljubezen, s katero ji je stregla, vedno hvaležna.

Muca je pa bila res jako pridna in vredna, da se ji je tako lepo streglo; zakaj mnogo je polovila škodljivih živalic — miši, in le malo je lenarila na solncu ali v hiši na peči. Tudi sosedje so jo radi imeli in jo hvalili, ker ni bila muca skopa in sebična, ampak kaj rada je lovila škodljive živalce tudi po sosedovih njivah in travnikih.

Anica seveda ni imela v svoji oskrbi samo snažne muce, ampak krmila je vsak dan redno ob določenem času, kakor ji je ukazala njena dobra mamica, tudi vso domačo kokošjo družino s ponosnim in velikim petelinom vred. Ne petelin in noben ud njegove velikoštevilne družine se ni mogel nikoli pritoževati, da ne bi bil dobil vsega živeža, kakršnega uživajo te vrste stvarce božje, o pravem času in v zadostni množini.

Kadar je pa Anica krmila veliko kokošjo družino, vselej so bile njene dobrote deležne tudi drobne ptičke: vrabci, ščinkovci in brglezi, kratkomalo: kdorkoli je prišel pred hišico, kjer so imele kokoši redno svojo obednico, vsak je dobil zadosti, kolikor je hotel in kolikor je potreboval. Anica je bila kaj vesela, da se je tudi drobne ptičice niso bale, ampak rade prihajale in rade zobale iz njene roke. Da, več ko je priletelo ptičic, bolj je bila Anica vesela, in vselej je skoraj za par trenutkov ob takih časih sedla ali pred hišo na staro leseno klop, ali na kak drug pripraven prostor ter gledala, kako so božje stvarce veselo pobirale, kar je ona potrosila, in se veselile življenja.

Nekega dne pa, ko tako zadovoljno gleda, kako složno ptičke in kokoši uživajo z ene mize, in kako se vse veselo pogovarjajo med seboj, se pripeti nekaj nenavadnega. Muca gotovo skoraj ni mogla vedeti, če se bo s svojim dejanjem tako grozno zamerila svoji dobrotnici, dobri Anici; če bi bila namreč to vsaj slutila, gotovo ne bi bila nikoli izvršila svojega zločina. Morda pa je bilo tako, da je muca sicer vedela, da ne sme moriti drobnih ptičic — vsaj vpricho Anice

ne — pa je imela trenutno tako hude izkušnje, da se ni mogla premagati. Priplazila se je namreč za voglom tako oprezno, da je nihče ni opazil; niti orjaški petelin ne, ki je vendar tako vestno čul nad svojo družino. Kakor blisk je skočila med nič hudega slutečo družino, tako da je vse glasno kriknilo in sfrfotalo. Preden se je pa mogla navzoča Anica zavedeti, kaj se je zgodilo, je že zbežala muca s svojim plenom s pozorišča. Anica je sedaj vedela, kaj se je zgodilo, in brž je skočila za mucu; a ta je sedaj spoznala, da je zločinsko ravnala. Ni namreč slišala več glasu Anice, ki jo je klicala, ampak je bežala in se skrila. Mrtvega ptička je pa pustila za hišo ...

Anica je pobrala drobno ptičko — lepega ščinkovca — začela mu odpirati kljunček in pihala vanj; a bilo je že prepozno — ščinkovec je bil že čisto mrtev — — —

Anica in muca po tistem dogodku dolgo nista bili več prijateljici; druga druge sta se izogibali in veselega pogleda ni bilo ne od te, ne od one strani dolgo več. Kadar ji je dala Anica mleka, ni ji dala več v njeni prejšnji snažni posodici, ki jo je bila kupila mamica nalašč za mucu, ampak nalila je mleka v črepinjo od starega ubitega piskra in nastavila tja za vogel hiše.

Muca, zavedajoča se svojega zločina in hude kazni, ki si jo je tako nepremišljeno nakopala, pa je vselej ob določenem času tiho prilezla iz kakega kota in použila žalostna to, kar ji je nastavila Anica.

Kadarkoli je po tistem usodepolnem dnevu Anica pitala kokošjo armado in drobne ptičke, ki so se pridružile krilati družini, nikoli več ni prišlo mucu na misel, da bi zalezovala kakega krilatca. Dostikrat se je pozneje vlegla kje v bližini zobajoče družine in glasno predla tako, da je zdajpazdaj čuvaj petelin moral nemirno zakokodakati, zavedajoč se svoje vladarske časti in skrbi. Muca se pa tudi za petelinov nemir ni nikoli nič zmenila, ampak mirno je dalje predla in se ni brigala za ves svet. S tem svojim obnašanjem je pa tudi Anici pokazala, da se je poboljšala in da ji je žal, da jo je kdaj užalila.

Konec je bil pa ta, da se je med obema sovražnikoma ali vsaj neprijaznima, čez dobro leto in dan prijateljstvo obnovilo. Muca je dobila nazaj svojo lastno skledico, smela je použiti svoj delec zopet v kuhinji kakor nekdaž in zadovoljno in veselo presti krog dobre Anice.

Anica pa je, gojena po roki skrbne mamice, rastla po duhu in telesu, prišla slednjič do velikega spoznanja, da je z muco malo prehudo ravnala; zakaj muca je bila sicer lepa stvarca božja, toda bila ni nič več, kakor — brezumna živalca.

Fr. M. Pribožič.

Igra je igra.

8. Pestunja.

Slavičeva Milka je morala varovati svojo sestrico Ivanko. Ob času velikega dela na polju jo je imela dan za dnevom v svojem varstvu. Rada je imela Milka svojo sestrico, tega ne smem tajiti, a še rajši bi bila videla, da bi šla Ivanka z mamom na polje, Milka pa s svojimi tovarišicami k igri.

»Milka, pojdi z nami,« so jo klicale na sv. Jakoba dan tovarišice.

»Kam pa greste?«

»Na prod igrat. Pojdi.«

»Ne morem.«

»Lahko greš. Še Ivanko pelji s seboj.«

»Pa res.«

Radostni glasovi spremljajo trumo deklic, ki gredo na prod, glavno zbirališče vaške mladine ob deroči Bistrici, kjer se vrsti igra za igro.

Vode je dovolj. Kmalu jo zapelje vsaka v svojo strugo, vsaka ima svoj malin in svojo žažo. To so bogate posestnice, kaj!

Nova igra: Deklice sede v eni vrsti. Ena ima v roki bel kamenček in gre z njim od druge do druge. Eni, katerikoli hoče, da v roko kamenček. Druga deklica, ki je med tem časom mižala, pride in ugiba,